

אריק רוצה - בגין מהסס - האמריקאים אומרים: לא!

המילחמה הרחוקה

פראנקו בספרד). ג'מיל היסל את כל יריביו הנוצריים. הוא קורא עכשיו לכוחותיו, "הכוחות הלבנוניים", ולמדינתם שלו, "לבנון החופשית".

הצרה היא, מבחינת שרון ושות', כי קיימת במישפחת ג'מיל מחלוקת עמוקה לגבי שיתוף הפעולה עם ישראל, שיש לה צד רעיוני וצד מעשי.

מבחינה רעיונית יש הבדל גדול בין ג'מיל הזקן ובין בנו יורשו, בשיר ג'מיל, שהוא מפקד הכוחות הצבאיים. הזקן היה נאשאר פאשיסט. ב-1936 ביקר בגרמניה ובאיטליה, והושפע שם עמוקות מתורתם של הדיקטטורים האנטישמיים. הדבר לא הפריע לו להסתייע בישראל בחימוש, אך הוא נרתע עדיין ממילחמה משותפת.

בשיר הצעיר, לעומת זאת, הוא פרוישראלי. קציניו גם הם בעלי אוריינטציה ישראלית. הכתב האמריקאי רוברט פרידמן, אשר ביקר אצל הכוחות הנוצריים, דיווח כי כמה מן הקצינים שם ביקשו ממנו לשלוח להם ספרים על ישראל והציונות.

המחלוקת היא גם מעשית. ג'מיל הזקן שייך לשיכבה של פיאודלים כלכליים, שיש להם עסקים נרחבים ברחבי העולם הערבי. הוא יודע ששיתוף פעולה גלוי עם ישראל במילחמה יכניס את המדינה הנוצרית לגטו, לצד ישראל הגשרים אל העולם הערבי ייהרסו.

בילוי האחרון חתם ג'מיל על הסכם עם סוריה, ובו התחייב לבנות בעתיד את יחסיו עם ישראל. הדבר קרה אחרי שסעודיה הגישה לו אולטימטום ואיימה לחסל את כל העסקים המארוניים הנרחבים באזור המפרץ. בשיר ג'מיל אינו מייצג שיכבה של בעלי אינטרסים

קומנדו — בלי אישור ארצות-הברית. יש לכך כמה סיבות:

● מילחמה שבה תערב סוריה עלולה להפוך כן רגע למשבר עולמי ראשון-במעלה. יתכן אולטימטום אטומי סובייטי, כמו ב-1956. תיתכן התערבות מהירה של מועצת-הביטחון. רק הפליטה הפוליטית והצבאית של ארצות-הברית, וכוח-הווטו שלה במועצת-הביטחון, יכולים לעצור תהליך כזה.

● מילחמה בממדים נרחבים מחייבת חידוש של מלאי החלפים — אם לא במהירות הקרבות, הרי מייד לאחר מכן. אמבארגו אמריקאי עלול להיות קטלני במצב כזה.

● יחסי ישראל-אמריקה הם עניין חיוני, ושום פעולה אינה כדאית אם יש בה הסתכנות בקרע רציני עם ארצות-הברית.

יתכן ששיקולים אלה לא היו מכריעים, אילו היה אריאל שרון עצמו אדון למעשיו. אך האיש הצריך לחלוט על מילחמה הוא מנחם בגין — אדם יותר זהיר מאשר שרון.

נראה כי עד כה סירבה ארצות-הברית לתת אור ירוק לתוכניותיו של שרון, ושינגטון מתנגדת למילחמה זו מכמה סיבות, ביניהן:

● החשש שמא תביא המילחמה להתלקחות כללית במרחב ותפתח בתהליך-שרשרת שיגרם לעירעור היציבות בכל המדינות הפרו-אמריקאיות המתונות, ובראשן סעודיה.

● החשש שמא תגיב ברית-המועצות בצורה תקיפה, כדי להסיח את דעת העולם מבעותיה בפולין ובאפגניסטן.

לוא היה מדובר במילחמה, שבה עלולים אלפים, ואולי רבבות, לאבד את חייהם, היתה "המילחמה הרחוקה" של אריאל שרון הופכת בדיחה. הרוגי המילחמה הזאת — חיילי צה"ל, לוחמים לבנוניי ופלסטיניים, ובעיקר אורחים חפים-מפשע בכפרים ובעיירות משני עברי הגבול — שומעים עליה מדיינים במהדורת החדשות. קוראים עליה בעיתונים. **מעולם לא דובר כל-כך הרבה על מילחמה לפני שפרצה, מעולם לא נחתה מלחמה, עד לפניה שנתה היריה הראשונה.**

עיתונים ברחבי העולם, אנשים ברחוב, חיילים משני הצדדים — הכל כבר יודעים את טיבה של מילחמה זו.

היונה ועקבי-הפצצות *
"לוותר על סיני, להכות בלבנון!"

בגין מפיץ בלבנון *
הכישלון יהיה של בגין, ההצלחה תהיה של שרון

כאלה. הוא מייצג צעירים אשר שינאתם לסורים ולפלסטיניים גוברת על כל שקיפות אחר. הוא אומר ערפאת כ-**בחדשים האחרונים חש יאמר לקשור קשרים סכנה, והוא פעל בשקט כדי לקשור קשרים חדשים עם מישפחת ג'מיל. מבחינה שממשלת-ישראל ידעה על כך, התנהל מושא-ומתן בין ג'מיל-האב ובין ערפאת, והיחסים ביניהם השתפרו בהרבה.**

כל זה יוצר אי-ודאות מסויימת לגבי השותף הצפוני.

● ישראל: אין קונסנזוס

הבעיה העיקרית של שרון היא כמובן, בישראל עצמה, שמה מנחם בגין.

בניגוד לשרון, שהוא הרפתקן בעל תפיסה פשטנית, בגין הוא אדם זהיר, בעל תפיסה הרבה יותר רחבה.

שרון גדל בכפר-מל"ל, ואין לו מושג אמיתי על מעצמה כמו ברית-המועצות, למשל. בגין שהה בארץ הסובייטים, ויש לו מושג ברור מאוד על יכולתה. הוא יודע שעומת

● החשש שמא יתלכד העולם הערבי יותר מן המצופה. למשל: עיראק, העיפה ממילחמתה הסרת-התוחלת בין איראן, עשויה לראות במילחמה כזאת תירוץ מצויין כדי לסיים את המילחמה ההיא. בטענה שיש לרכז את כל הכוחות הערביים נגד האוייב הציוני.

● החשש שהמילחמה תיצור מצוקה נפשית ופוליטית במצריים, שלא תערב בה, אך ישחסיה עם ישראל יתעררו במיקרה זה לחלוטין.

ובעיקר: ווישינגטון עפוקה בתריסר בעיות אחרות. אין לה היכולת לגבש מדיניות כלשהי במרחב, ואין היא רוצה שיעמיקו על רונגד רגן המיסכן בעייה חדשה.

כל זה יכול להשתנות, ובמיקרה זה יש לצפות להתחלת המילחמה, אך כרגע עדיין מחזיק הווטו האמריקאי מעמד, ונמנעת המילחמה.

● הביאלאנוח: אב מול בן

עיוותה בעייתי עוד יותר הוא הכוח הנוצרי הלבנוני, שלו נועד תפקיד של משתף-פעולה במילחמה ויורש עתידי של השטח.

במרכז לבנון קיימת עתה מדינה-זוטא, הכוללת כ-18% משטח המדינה וכמיליון תושבים. חולש בה ביד-ברזל פיארג'מיל הזקן, מייסד אל-ח'טאייב (הפאלאנג'ה), כפי שקרא להם בלועזית, על שם המיפלגה הפאשיסטית של

ישראל תפלוש ללבנון, כתבוש את כל השטח עד לביירות המיורחית והמיני-מדינה הנוצרית במרכז הלבנון. היא תנסה לגרום אל תוך המילחמה את סוריה וירדן, כדי להנחית גם עליהן מכה מוחצת. היא תגרש את כוחות אש"ף ואת מאות אלפי הפליטים הפלסטיניים מלבנון אל תוך סוריה. היא תמסור את כל לבנון לידי ההנהגה הימנית הנוצרית, כדי להפוך את לבנון כולה למדינה נוצרית מאוחדת, בחסות ישראל.

כדי לאפשר מילחמה כזאת דרוש תיאום בין שלושה גורמים:

- **ממשלת-ישראל, הצריכה להתיר את הרצועה של אריק ולאפשר לו לבצע את זממו.**
 - **ממשלת ארצות-הברית, הצריכה לתת לכך את האור הירוק.**
 - **ההנהגה הנוצרית בלבנון, הצריכה לשתף פעולה במילחמה, ובעיקר אחריה.**
- מזה כמה חודשים מנסה אריאל שרון לכפות את רצונו על כל שלושת הגורמים האלה. הוא עושה זאת בשיטתו הרגילה: הוא יוצר שוב ושוב משבר, מביא את המדינה לעבריי-פיצת של המילחמה, יוצר פסיכוזה מילחמתית, ומקווה שברגע האחרון יקבל אישור, השבוש עשה זאת שוב — ושוב נדחתה המילחמה.

אישור לא בא. **השיטה זו אפשרית מפני שדרשות אריאל שרון עומד מכשיר שלא עמד לרשות קודמיו: צבא המסוגל להלום מבחי להזדקק לגיוס מש"מ צעתי שני המילואים.**

בתקופה קודמת, כאשר ראשי-הממשלה ו/או שר-הביטחון רצה לפתוח במילחמה, היה צורך בגיוס נרחב. הדבר היה מדליק נורות אדומות ברחבי העולם. ישראל עצמה לא יכלה להחזיק את כוחותיה במצב של גיוס במשך תקופה ממושכת, ולחזור על התרגיל שוב ושוב. כיום, למשימה זו, אין צורך בכך. צה"ל יכול להלום בכל רגע, במניעים של הכנות, בכוחותיו הסדירים. כך יכול שרון להגינם למצב של ערב-פלישה חסוד ושוב, מבלי לעייף את המדינה, ובכל פעם נדמה שהנה, ארטרטו, המילחמה פורצת.

עד שהיא תפרוץ באמת.

● אמריקה: אין אור ירוק

ישראל אינה יכולה לצאת למילחמה כזאת — להבי דיל מפעולה חר-פעמית של חיל-האוויר או פשיטת-

* שער השבועון טיים לפני שבועיים.